

Arrest

nr. 254 465 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 augustus 2019. Op 28 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 juli 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, B. W. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoen origine te zijn. U werd geboren op 3 oktober 1980 in het dorp Langhar in de regio Badraw in het district Tagab van de provincie Kapisa. U ging nooit naar school. U werkte in uw boomgaard waar u o.a. granaatappels teelde. U trouwde zo'n 17 jaar geleden met M. M. (...). Jullie hebben samen vier kinderen: A. K. (...), Y. (...), M. (...) en B. A. (...). Uw vrouw woont met uw oudste zoon en uw dochter bij haar ouders in Miakhel. Uw twee andere zonen wonen bij uw vader in het dorp Langhar.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Uw zonen gingen samen met uw vader naar de moskee. Ze kregen er les van de mullah. Op een dag werden ze meegenomen, zonder uw toestemming, door de taliban naar hun madrassa. Die avond vroeg u aan uw kinderen waar ze waren geweest en ze vertelden u dat ze naar de madrassa waren geweest. U dacht dat dit wel goed was. Enkele dagen later kwamen uw kinderen thuis en vroegen u waarom u geen wapen had en niet aan jihad deed tegen jullie vijanden. U vond deze uitspraken niet oké. De volgende dag ging u met uw kinderen mee naar de madrassa. U vroeg wie hun leraar was en ging met hem spreken. U zei dat u niet wou dat uw kinderen zulke zaken tegen u vertelden en dat u niet langer wou dat uw kinderen naar de madrassa kwamen. Enkele leerlingen van de madrassa hoorden jullie conversatie en stonden recht. Ze begonnen aan u te trekken en te duwen en sloegen u. Enkele andere leerlingen kwamen tussenbeide en u kon de madrassa ontvluchten. U ging met de kinderen naar huis maar vertelde niks aan uw vrouw. Vervolgens ging u naar uw boomgaard. Daar werd u opgebeld door uw vrouw. Ze vroeg u wat u had gedaan. Ze was in paniek omdat de taliban naar uw huis gekomen waren om u te zoeken. U dacht dat ze u wilden straffen vanwege uw opstandig gedrag. U besloot niet meer naar huis terug te keren en ging onmiddellijk naar Tamir, het districtscentrum. Daar aangekomen zag u een vriend aan wie u uw problemen vertelde. Hij zei dat u niet langer kon blijven in Afghanistan. U vertrok uit uw land. U reisde via Iran naar Turkije waar u anderhalf jaar heeft verbleven. Vervolgens reisde u verder naar Europa. U reisde via Bosnië naar Servië en kwam uiteindelijk via Italië en Frankrijk naar België. U kwam hier aan op 22 augustus 2019 en op 28 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, de 'taskara' van uw vader en uw Afghaans paspoort uitgereikt op 22/10/2013, alsook de enveloppe waarmee de documenten opgestuurd zijn.

Op 5 september 2020 ontving het CGVS opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban dient te vrezen omwille van het feit dat u uw kinderen uit hun madrassa heeft gehaald. Zo zit er tussen uw

verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS betreffende het ontstaan van uw problemen met de taliban al een discrepantie. Zo vermeldde u bij DVZ dat u uw twee oudste zonen naar school zond en hierdoor problemen kreeg met de taliban. De taliban zouden hen hierom meegenomen hebben naar de madrassa, waar ze aldus religieus onderwijs konden krijgen (zie vragenlijst vraag 5). Het lijkt aldus dat de taliban een probleem hadden met het feit dat uw kinderen officieel (overheids)onderwijs genoten in Afghanistan. Op het CGVS stelde u dat u problemen kreeg met de taliban omdat uw kinderen, die koranles volgden in de moskee, naar de madrassa van de taliban werden meegenomen en u hier niet langer mee akkoord ging (CGVS, p. 17). U stelt op het CGVS ook dat het om uw drie zonen ging (CGVS, p. 17, 18), en niet enkel uw twee oudste zonen zoals u op DVZ verklaarde. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u dit niet zo heeft gezegd op DVZ (CGVS, p. 22, 23). Dit kan niet overtuigen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van relaas. Het is eveneens opmerkelijk dat uw vader die altijd in de moskee was als de kinderen koranles kregen, de taliban zou laten begaan hebben toen ze uw kinderen besloten mee te nemen naar de madrassa (CGVS, p. 19). Ook de mullah van de moskee reageerde niet op de acties van de taliban (CGVS, p. 19). Nochtans zou men verwachten, zoals blijkt uit objectieve informatie, dat de taliban hun overtuigingskracht gebruiken om ouders (en grootouders) te overtuigen hun kinderen naar een madrassa te sturen en hen niet zomaar tegen de zin van de lokale gemeenschap zouden meenemen. Rekrutering voor de taliban gebeurt immers zelden gedwongen. Meestal gebeurt dit ook op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. In casu is dit niet het geval en zouden deze taliban uw kinderen zomaar hebben meegenomen.

Verder zit er nog een tegenstrijdigheid in het moment waarop u hoorde dat de taliban u zochten werd, wat uiteindelijk tot uw vertrek heeft geleid. Op het CGVS stelt u dat u, nadat u uw kinderen terugbracht van de madrassa, onmiddellijk naar uw boomgaard ging en daar werd ingelicht door uw vrouw dat de taliban langsgekomen waren (CGVS, p. 17, 20). Op DVZ verklaarde u dat de taliban pas de volgende dag naar uw huis kwamen om u te zoeken (vragenlijst vraag 5). Opnieuw heeft u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 23). U stelt dat u zich mogelijk vergist heeft en het inderdaad misschien pas de volgende dag was dat de taliban u kwamen zoeken (CGVS, p. 23). Het is opmerkelijk dat u hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt, aangezien net het bericht dat de taliban u zochten u ertoe aanzette om uw land te verlaten.

Verder is het weinig geloofwaardig dat u omwille van deze discussie nog steeds door de taliban zou worden gezocht. Toen ze naar uw huis kwamen zouden ze aan uw vrouw gevraagd hebben waar u was, en vervolgens de kamers doorzocht hebben (CGVS p. 20). Zelfs nu, drie jaar later zouden ze nog steeds naar uw huis komen en het omsingelen. Ook uw vader zouden ze achtervolgen als hij 's avonds van de moskee naar huis gaat (CGVS p. 20). Het is weinig geloofwaardig dat de taliban zoveel moeite zouden doen na een eenmalige discussie in de madrassa. U geeft aan dat niemand in uw dorp zo heeft durven spreken tegen de taliban. Nochtans was het enkel in de madrassa dat u uw gedacht had uitgesproken over de lessen die uw kinderen daar kregen, en niet elders in het dorp of met andere dorpelingen bijvoorbeeld (CGVS p. 18-19). Ze zouden ook denken dat u misschien gesteund wordt door de overheid, maar dit blijkt louter een vermoeden te zijn van uw kant (CGVS p. 20).

Hoewel u beweert dat de taliban u nog altijd zoeken, zijn ze tevens weinig daadkrachtig in hun speurtocht. Ze stuurden geen dreigbrieven, en ze zijn ook niet naar het huis van uw schoonvader geweest waar uw vrouw en twee kinderen wonen (CGVS p. 21). Daarnaast zou uw schoonvader wel denken dat ze hem achtervolgen aangezien hij onbekende mensen ziet staan bij de moskee of de buurt van zijn huis. Echter blijft het hier slechts bij een vermoeden, gebaseerd op het feit dat uw schoonvader geen vijandschap met anderen heeft. Ze spraken uw schoonvader niet aan. Bovendien wonen uw zonen nog steeds in de regio en uw oudste zoon gaat zelf naar school, zonder enig probleem (CGVS, p. 21, 22).

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban dient te vrezen omwille van een eenmalige discussie in de madrassa waar uw kinderen naartoe gingen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw taskara en paspoort tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit aan en deze worden hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De enveloppe toont slechts aan dat u post ontvangen heeft uit Afghanistan. Van de problemen met de taliban brengt u geen enkel begin van bewijs aan.

Met betrekking tot de opmerkingen die u maakte bij de notities van het persoonlijk onderhoud dient te worden opgemerkt dat dit aanpassingen van zaken betreft die geen deel uitmaken van de kern van uw asielrelaas. Het betreft voornamelijk opmerkingen betreffende de schrijfwijze van persoons- en plaatsnamen en enkele postfactum aanpassingen van enkele verklaringen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 178-184, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan en is omwille van haar ligging van strategisch belang. Het zuidelijke district Tagab, is verbonden met de Uzbinvlei in het district Surobi in de provincie Kabul en verder met het district Bad Pakh in de provincie Laghman, door middel van relatief gemakkelijk te berijden bergpassen. Deze drie districten vormen samen een belangrijke grensovergang en een toevluchtsoord voor opstandelingen die vanuit het grensgebied met Pakistan dieper Afghanistan willen intrekken.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kapisa ruw geschat 488.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 124 burgerslachtoffers vielen, een daling van 11% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 265 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat zowel de taliban als ISKP aanwezig zijn in de afgelegen districten Nejrab, Tagab en Alasay. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Tagab en Nejrab, alwaar 3/4 van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Het betreft onder meer aanvallen van de taliban op militaire controleposten, konvooien of voertuigen, evenals doelgerichte aanvallen of hinderlagen waarbij leden van het leger, de politie en het NDS geïdoleerd werden. Tegelijkertijd hebben de Afghaanse veiligheidsdiensten diverse militaire operaties uitgevoerd tegen de aanwezige AGE's en werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd. Iets minder dan een vijfde van de veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's bembommen of IED's of magnetische bommen gebruikten om de veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie zoeken.

De provincie Kapisa werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Kapisa willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie in het district Tagab sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kapisa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kapisa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Tagab, Kapisa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde

omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij citeert eerst artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De verzoekende partij betoogt dat zij Afghanistan verlaten heeft, hier een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, in Afghanistan vreest vervolgt te worden door de taliban en er slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De verzoekende partij geeft ook aan dat ze de bescherming van de lokale autoriteiten niet kan inroepen.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet dienstig tegen haar mogen gebruikt worden omdat ze niet werd bijgestaan door een raadsman. Ze vervolgt dat het zeer naïef is om te geloven dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen, gelet op de omvang van het document. De verzoekende partij stelt dat de tolken de grote lijnen voorlezen.

De verzoekende partij stelt dat haar kinderen door de taliban naar de madrassa werden meegenomen. Ze wijst erop dat haar vader heel zwak en oud is, waardoor hij niet kon verhinderen dat de kinderen naar de madrassa werden gebracht. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij naar landeninformatie verwijst om te stellen dat de taliban geen gedwongen rekrutering hanteert, maar de verzoekende partij betoogt dat dit niet overal in Afghanistan zo is. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten aan de hand van concrete landeninformatie aan te tonen dat in haar regio gedwongen rekrutering zich voordoet. De verzoekende partij stelt dat uit het verslag waaruit ze citeert in het verzoekschrift blijkt dat gedwongen rekrutering tot de taken van de taliban behoort.

Omtrent het ogenblik waarop de verzoekende partij vernam dat de taliban haar zocht, stelt de verzoekende partij dat ze om drie uur 's morgens naar de boomgaard gegaan is om water te geven, dat de taliban rond zes uur naar haar huis gekomen en dat haar echtgenote haar opbelde om dit mee te delen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich vergist waar ze in de bestreden beslissing motiveert dat de taliban niet meer geïnteresseerd zou zijn in de verzoekende partij daar ze al drie jaar geleden uit Afghanistan vertrokken is. De verzoekende partij betoogt dat haar vrees nog actueel is omdat ze het gezag van de taliban in haar dorp ondermijnd heeft. Ze meent dat de taliban haar willen vermoorden om een voorbeeld te stellen voor de andere dorpsbewoners.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij vervolgens naar de volgende rapporten: Refugee Documentation Centre, LegalAid Board, Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers, 25 januari 2018 en ECRE, Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation, februari 2019. De verzoekende partij betoogt dat een louter verblijf in Europa voldoende is om in Afghanistan vervolgd te worden. Om dit standpunt verder te staven verwijst de verzoekende partij naar, F. Stahlmann, Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen

abgeschobenerAfghanen (Special or Analytical Report, German), september 2019. De verzoekende partij meent dat zij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten in Afghanistan zal meemaken omwille van haar verblijf in Europa.

2.5. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft om te motiveren over artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en wenst hierbij te verwijzen “naar §39 van *Elgafaji arrest over de sliding scale*”. De verzoekende partij stelt dat zij persoonlijke omstandigheden door haar profiel aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts meent de verzoekende partij dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de provincie Kapisa veilige en onveilige districten heeft. Daarom is het niet correct te verwijzen naar het aantal slachtoffers in de hele provincie. De verwerende partij dient de cijfers te geven van het aantal slachtoffers en inwoners van haar district. De verzoekende partij geeft aan dat uit het EASO rapport van september 2020 blijkt dat in het district Tagab meer dan 100 incidenten plaatsgevonden hebben. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de informatie die de verwerende partij gebruikt niet meer up-to-date is en verwijst dan naar UNOCHA weekly update van 11 oktober 2020.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota

Op 8 april 2021 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota bespreekt de verwerende partij de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kapisa meer bepaald. Ook de weblinks naar de volgende landeninformatie werden opgenomen:

- de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018,
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note” van EASO van december 2020, en
- het rapport “Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report” van EASO van september 2020.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt dat ze Afghanistan verlaten heeft omwille van problemen met de taliban, daar zij zich verzet heeft tegen bepaalde uitspraken die de mullah van de madrassa gedaan heeft ten aanzien van haar kinderen.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: haar taskara, de taskara van haar vader, haar Afghaans paspoort uitgereikt op 22 oktober 2013, alsook de enveloppe waarmee de documenten opgestuurd werden.

Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. De omslag toont enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangt.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Samen met de verwerende partij dient de Raad vast te stellen dat er een discrepantie is tussen de verklaringen die de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd heeft en de verklaringen op het CGVS. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat *"ik stuurde mijn twee oudste zonen naar school en dat was een probleem. De taliban nam ze mee naar de madrassa. Ik dacht eerste dat het geen groot probleem zou zijn. Ik dacht dat ze daar enkel de Koran zouden leren. Op een dag kwamen mijn zoons echter naar mij en ze vroegen mij waarom ik heen Jihad voerde tegen de vijand."* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Op het CGVS heeft de verzoekende partij daarentegen verklaard dat de taliban haar kinderen die koranles volgden in de moskee naar hun madrassa hebben meegenomen. De verzoekende partij preciseert dat het om haar drie kinderen ging (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p17-18 en 23). In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij terecht op dat: *"Het lijkt aldus dat de taliban een probleem hadden met het feit dat uw kinderen officieel (overheids)onderwijs genoten in Afghanistan."* Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij bij het CGVS dat zij duidelijk een onderscheid maakt tussen de lessen in de moskee en de school. De verzoekende partij verklaart immers dat zij haar kinderen ook op school ingeschreven had en dat haar kinderen tegelijkertijd naar de moskee gingen om daar de koran te leren (NPO, p.18). Voorts kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over het aantal zonen dat de taliban naar hun madrassa genomen heeft. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij ook niet verklaard dat haar vader aanwezig was, toen haar twee oudste zonen door de taliban werden meegenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat uit de landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans is gebaseerd op lokale verankering waarbij de taliban op dorpsniveau rekruteren met behulp van de plaatselijke imams en mullahs. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat talibanrekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Uit de verklaringen van de verzoekende partij op het CGVS blijkt dat zowel haar vader als de mullah aanwezig waren toen de kinderen van de verzoekende partij door de taliban werden meegenomen, doch hebben de talibanleden niet geprobeerd om hen te overtuigen. Ze hebben de kinderen direct meegenomen. Deze handelwijze stemt niet overeen met de bijgebrachte landeninformatie. Op basis daarvan kan inderdaad verwacht worden dat de taliban hun overtuigingskracht gebruiken om ouders (en grootouders) te overtuigen hun kinderen naar hun madrassa te sturen en hen niet zomaar tegen de zin van de lokale gemeenschap zouden meenemen. Dat de vader van de verzoekende partij oud en zwak zou zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de taliban niet getracht hebben om hem aan te spreken en te overtuigen.

Vervolgens blijkt inderdaad dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft omtrent het ogenblik dat zij vernam dat de taliban haar zocht. Bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij inderdaad aangegeven dat zij de volgende dag in haar tuin was toen haar echtgenote belde om te zeggen dat de taliban daar geweest waren en dat ze naar haar gevraagd hadden. Terwijl de verzoekende partij op het CGVS verklaard heeft dat ze na het voorval met de taliban in de madrassa ze de kinderen mee naar huis had genomen, thuis gelaten heeft en dan is zij richting de boomgaard gegaan om de bomen water te geven. Ze bevond zich in de boomgaard toen haar vrouw belde (NPO, p.17). Wanneer de protection officer vervolgens hier opnieuw vragen over stelt herhaalt de verzoekende partij dat ze haar kinderen thuis gebracht heeft en onmiddellijk naar de boomgaard is vertrokken. Vervolgens preciseert de verzoekende partij dat de taliban haar zijn komen opzoeken rond half 4 van diezelfde dag (NPO, p.20). In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij beide versies met mekaar te verzoenen door te stellen dat zij om 3 uur 's nachts naar de boomgaard vertrokken is om water te geven en dat de taliban rond 6 uur naar zijn thuis kwamen. Met dit betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan haar verklaringen op het CGVS waar zij duidelijk gezegd heeft dat de taliban dezelfde dag om half 4 naar haar thuis gegaan zijn. Verder in het persoonlijk onderhoud preciseert de verzoekende partij dat ze om half twee naar de boomgaard gegaan is en dat ze daar tot half vier – vier uur gebleven is. Ze benadrukt dat dit in de namiddag was (NPO, p.24). Op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud kan bijgevolg niet aangenomen worden dat hiermee half vier 's nachts bedoeld wordt. Het betoog in het verzoekschrift betreft een *post-factum* verklaring, die in strijd is met verklaringen van de verzoekende partij zoals gedaan tijdens het persoonlijk

onderhoud. In dit verband benadrukt de Raad dat dit element ook de kern van haar vluchtrelaas betreft daar het de directe vluchtaanleiding was. Na het telefoongesprek van haar echtgenote dat de taliban naar hun huis gegaan zijn, is de verzoekende partij niet meer terug naar huis gegaan. Er kan redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat dit in haar geheugen gegrift is en dat ze over dit punt eenvormige verklaringen aflegt.

Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, meer in het bijzonder over het aantal kinderen dat door de taliban naar hun madrassa werden meegenomen en over het moment dat de taliban naar haar huis gegaan zijn. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partijen de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 8, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt, zeker nu het een uiterst essentieel element betreft. De vaststelling dat er discrepanties zijn in de verklaringen van de verzoekende partij, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Inzake de opmerking van de verzoekende partij aangaande het gebrek aan bijstand door een advocaat voorafgaand aan en tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen, zoals hoger reeds aangegeven. Ook toont de verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar vluchtrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een advocaat.

Daarenboven verklaart de verzoekende partij dat haar kinderen voor haar vader zorgen en dat de oudste naar een privéschool gaan. De vader van de verzoekende partij woont in het dorp van herkomst van de verzoekende partij (NPO, p.13). Vervolgens preciseert de verzoekende partij dat haar echtgenote samen met de oudste zoon en het jongste kind bij haar vader woont, terwijl de twee andere zonen bij haar vader wonen en voor hem zorgen (NPO, p.15). Gedurende het persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat de taliban enkel haar zoekt en dat ze niks tegen de familie gedaan hebben (NPO, p.20). Deze verklaringen ondermijnen verzoekers vluchtrelaas. Immers, de verzoekende partij heeft verklaard dat haar drie zonen door leden van de taliban werden meegenomen naar hun madrassa en aldaar over de jihad leerden. De verzoekende partij zou zich daartegen verzet hebben. Indien deze feiten zich daadwerkelijk voorgedaan hebben, is dit niet verzoenbaar met de huidige situatie. De verzoekende partij stelt dat haar twee zonen in het dorp zijn gebleven om voor hun grootvader te zorgen, doch blijkt niet dat zij op enige wijze door de taliban benaderd worden. Evenmin dat ze nog naar de madrassa van de taliban dienen te gaan. De verklaring van de verzoekende partij dat de taliban enkel haar zoeken omdat zij zich tegen hun verzet heeft is geen afdoende verklaring. Daar indien de verzoekende partij daadwerkelijk het gezag van de taliban zou ondermijnd hebben, dan zouden ze op basis van de achtergebleven kinderen van de verzoekende partij een voorbeeld kunnen stellen. Des te meer omdat er twee zonen in het dorp gebleven zijn en de oudste zoon naar dezelfde school als voorheen blijft gaan.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat ze ongeschoold is. In dit verband dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij ondanks haar beperkte opleiding wel de gebeurtenissen in tijd en ruimte kan situeren. Uit haar antwoorden blijkt dat ze de vragen begrijpt en ze de vragen met tijdsaanduidingen kan beantwoorden. Dit blijkt uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg is het gegeven dat ze amper een schoolopleiding gevolgd heeft op zich geen afdoende verschoningsgrond voor bovenvermelde tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad bovenvermelde bevindingen op zich voldoende om te besluiten dat de verzoekende partij de beweerde problemen met en bedreigingen door de taliban omdat zij zich verzet heeft tegen lessen over jihad in de madrassa waar de taliban haar kinderen naartoe hadden genomen, niet aannemelijk maakt.

7.4. Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door de taliban niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan enig verhoogd risico loopt om te worden gevisereerd door leden van de taliban daar zij zich tegen hun gezag verzet heeft.

7.5. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij tevens aan dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omwille van haar verblijf in Europa. Zij citeert uit een rapport van ecoi.net van 25 januari 2018 en uit een artikel van F. stahlmann van september 2019. De Raad wijst erop dat uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij) blijkt dat er ten aanzien van personen die in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd kunnen worden beschouwd geen sprake is van een veralgemeende vervolging. In de richtlijnen wordt immers gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak (p. 48: *“[...] depending on the individual circumstances of the case [...]”*). De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar verblijf in Europa dermate verwesterd is dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan nood heeft aan internationale bescherming. Zij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar verblijf in Europa dermate verwesterd is dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan nood heeft aan internationale bescherming. De Raad wijst er overigens op dat de verzoekende partij nooit eerder melding maakte van een dergelijke nood aan internationale bescherming, hoewel zij op het moment van haar persoonlijk onderhoud reeds bijna een jaar in België verbleef. Gezien het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van haar voorgehouden profiel van verwesterde Afghaan nood zou hebben aan internationale bescherming.

7.6. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet aannemelijk.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte COI van EASO van september 2020 (verzoekschrift, stuk 5) blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Joybar gelegen in het district Tagab van de provincie Kapisa, dient de situatie in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa onderzocht te worden.

Uit de COI van EASO blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Kapisa's zuidelijke district Tagab is verbonden met de Uzbin Vallei in het Surobi district van de provincie Kabul en verder met het Bad Pakh district in de provincie Laghman, via relatief gemakkelijk begaanbare passen. Volgens ramingen van het NSIA voor 2020-21 telt de provincie Kapisa 488 298 inwoners.

Volgens een beoordeling van Long War Journal (LWJ), die de controle van de taliban in Afghanistan in kaart brengt in een regelmatig bijgewerkte kaart en op basis van informatie uit open bronnen, blijkt dat het district Tagab als een betwist gebied gekwalificeerd werd op 2 juli 2020. Verschillende mediabronnen hebben melding gemaakt van de aanwezigheid van de taliban in 2019 en 2020 in het district Tagab. Medio juni 2020 rukten taliban naar verluidt op naar het centrum van het district Tagab, na de inname van 12 controleposten van lokale opstandelingen. Eind juni 2020 waren de dorpen Firozkhil, Turkandian, Baishkel, Sarginan, Khanan en Badakhil in Tagab naar verluidt bevrijdt van de taliban tijdens ANA-operaties. ACLED registreerde twee incidenten in augustus en september 2019 waarbij Afghaanse strijdkrachten reageerden op aanvallen van vermoedelijke taliban- en/of ISKP-militanten in het district Tagab, evenals verschillende incidenten waarbij taliban- en/of ISKP-militanten gewond raakten en/of werden gedood tijdens militaire operaties in de districten Nejrab en Tagab. In het district Tagab zou ISKP ook personen gerekruteerd hebben voor hun cellen in Kaboel.

In 2019 heeft UNAMA 124 burgerslachtoffers gedocumenteerd (49 doden en 75 gewonden) in de provincie Kapisa. Dit betekende een daling van 11 % ten opzichte van 2018. De belangrijkste oorzaken van slachtoffers waren grondgevechten, gevolgd door niet-zelfmoord IED's en luchtaanvallen. Resolute Support registreerde tussen 102 tot 150 burgerslachtoffers in de provincie Kapisa in de eerste helft van 2020, zonder variatie tussen het eerste en tweede kwartaal van het jaar. Voorts blijkt uit voormeld rapport dat ACLED 265 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie Kapisa van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 verzameld heeft uit meldingen in open bronnen, waarvan er 206 werden gecodeerd als "gevechten", 49 als "explosies/geweld op afstand" en 10 als "geweld tegen burgers". Tagab en Nejrab kwamen naar voren als districten waar de meeste incidenten werden gemeld, met meer dan 100 geregistreerde incidenten in elk district - vergeleken met 23 of minder geregistreerde in de andere districten van Kapisa. ACLED codeerde ongeveer 78 % van de gewelddadige incidenten in de provincie Kapisa als "gevechten", bijna allemaal "armed clashes". Deze armed clashes vonden plaats tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen, waaronder militairen, politie- of NDS-personeel en leden van de arbaki. Tijdens deze gevechten vielen er geen burgerslachtoffers. Voorts maakten de bembommen of IED's die door de AGE's gebruikt worden tegen de Afghaanse veiligheidstroepen, 8% uit van alle gemelde veiligheidsincidenten in Kapisa. Sommige van deze incidenten leidden tot slachtoffers onder de burgers.

Lucht-/droneaanvallen vertegenwoordigden 7 % van alle gemelde gewelddadige incidenten in Kapisa. De meeste lucht-/droneaanvallen werden uitgevoerd in het district Nejrab (twee van de drie), gevolgd door de districten Alasay en Tagab en worden uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten, maar ook enkele werden toegeschreven aan de Amerikaanse troepen. Hoewel de luchtaanvallen verliezen veroorzaakten onder de AGE's in de bovengenoemde districten, maakten sommige ook burgerslachtoffers. De taliban vuurden ook mortieren en granaten af in het district Nejrab in juli 2019 en in het district Tagab in maart 2020 en april 2020. Deze aanvallen zijn terechtgekomen op woningen en/of voertuigen van burgers en hebben burgerslachtoffers gemaakt. ACLED heeft 4 % van alle gewelddadige incidenten die in Kapisa zijn geregistreerd, ingedeeld als "geweld tegen burgers".

Uit de gegevens van UNOCHA blijkt dat voor de periode 1 maart 2019 - 30 juni 2020 voor de provincie 924 ontheemden werden geteld, van wie de meerderheid (833) een toevluchtsoord in de provincie zelf vond. De meeste binnenlandse ontheemden in de provincie Kapisa kwamen uit het district Nejrab, voornamelijk in maart en december 2019 en begin januari 2020. Een kleiner aantal ontheemden was ontheemd uit het district Tagab in maart, juli en september 2019 en maart 2020. Volgens de gegevens

van het IOM over ontheemden die in augustus en oktober 2019 zijn gepubliceerd, verbleven de meeste binnenlandse ontheemden en terugkeerders in de districten Mahmud-e Raqi en Tagab.

Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kapisa in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de informatie blijkt dat de taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in de provincie Kapisa plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. Uit de COI van EASO blijkt verder dat het geweld in het district Tagab hoger is dan in de andere districten van de provincie Kapisa, maar ook dat dit geweld grotendeels doelgericht van aard is en in beginsel geen burgers viseert. Aldus verschilt de veiligheidssituatie in het district Tagab niet wezenlijk van de veiligheidssituatie in de rest van de provincie Kapisa. Voorts blijkt uit het bijgebrachte EASO rapport dat het district Tagab vanuit de internationale luchthaven in Kaboel via een 'primary road' bereikbaar is en dat het patroon van het willekeurig geweld op deze weg niet verschilt van het patroon van geweld die de provincie Kapisa kenmerkt.

Er dient besloten dat het district Tagab van de provincie Kapisa een gebied is waar willekeurig geweld plaatsvindt doch niet op een dermate hoog niveau. Een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan worden vastgesteld indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de "persoonlijke omstandigheden", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *"het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden"* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Joybar, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit

uit het willekeurig geweld in Tagab dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde man.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Tagab gelegen in de provincie Kapisa vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Tagab een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtrelaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS